

50

Het voorwoord van dit magazine wordt meestal pas geschreven wanneer de geredigeerde en van foto's voorziene artikelen naar de vormgever zijn verstuurd. Dit geeft de gelegenheid om met wat afstand van de te publiceren artikelen inspiratie voor bladzijde drie op te doen. Inspiratie nodig om verder te gaan dan slechts het introduceren van de gepubliceerde verhalen. Ook in deze uitgave wordt niet voorgesorteerd. Het is wel een moment om even stil te staan bij dat getal 50. Vijftig nummers Visionair, momentje van gepaste trots omdat we zover zijn gekomen. De strekking van een voorwoord vind ik de laatste jaren meestal tijdens het mountainbiken. Ook dit verhaal schoot wortel tijdens een wat ruige fietstocht door het bos. Met dat mountainbiken ben ik trouwens pas op mijn vijftigste verjaardag begonnen. Dit als een mooie combi tussen sportieve natuurbeleving en die hopeloze strijd tegen de midlifecrisis. Terugkijkend naar die eerste fietstocht in een verstild, prachtig gekleurd herfstbos weet ik nog goed hoe de melancholie meedogenloos toesloeg. Op de reservevoorraad testosteron door de modder ploegend was er ineens het besef dat de meeste tijd nu achter me ligt. Maar ook het gevoel dat het heden waardevol én kwetsbaar wordt terwijl de toekomst ineens minder relevant lijkt.

Nummer 50 dus. Ruim tien jaar Visionair. Bij het schrijven van dit epistel bekruipt me een vergelijkbaar weemoedig gevoel als tijdens die eerste fietstocht door het bos. Niet alleen vanwege het besef hoe snel de tijd gaat, het voelt echt als de dag van gister dat ik het eerste voorwoord intikte. Nee, het is vooral het terugkijken naar een slordige 500 artikelen, columns, discussies en fotografie die in de loop der jaren steeds fraaier zijn geworden. Een ambitieus project van mijn werkgever, uitgegeven op luxe papier. Hoe gaan we verder met dit magazine? Is er nog wel toekomst voor een papieren uitgave of moeten we ook digitaal gaan? Kijkend naar de wereld van vis & water constateer ik met plezier dat er meer dan genoeg te schrijven is en te discussiëren valt. Vis staat op de agenda. Niet alleen als duurzaam te beheren voedselbron en als grondstof voor natuurgerichte recreatie, maar ook als indicator voor veranderingen in de waterkwaliteit en als essentieel onderdeel van een gezond functionerend ecosysteem waar we tenslotte ook als mens deel van uit maken. Zonder bescheiden te willen zijn denk ik dat Visionair hierin een rol heeft gespeeld. Een rol die we

“Fijn om in deze moderne tijd een echt blad te mogen maken.”

de komende nummers graag willen blijven vervullen en liever nog willen versterken en uitbreiden.

En dan natuurlijk de hamvraag of Visionair niet digitaal moet. Een digitale versie -en dan doel ik niet op het digitaal beschikbaar maken van artikelen- maar een volledig digitaal magazine, is aantrekkelijk en biedt veel mogelijkheden. Afgezien van het financiële aspect, kun je bijvoorbeeld doorlinken naar videomateriaal, literatuur snel inzichtelijk maken en een online discussieplatform over vis en aanverwante zaken creëren. Aantrekkelijk is het dus zeker. Toch gaan we dat niet doen. Papier beklift volgens de redactie nog steeds beter dan nullen en enen. Papier geeft

rust, is langer houdbaar, maakt de inhoud tastbaarder en geeft de mogelijkheid om een verhaal nog een keer door te lezen. Papier heeft daarnaast geen last van door emotie gestuurde internetbubbels en maakt het mogelijk dat lezers zonder 'likes' en emoticons zelfstandig een beeld vormen van het behandelde onderwerp.

Fijn om in deze moderne tijd een echt blad te mogen maken.

Marco Kraal,
Hoofdredacteur